

Чашата, която Феликс Меркелъ държеше въ ржката си, падна прѣдъ краката на младия Енгелбертъ и стана на кжчета. Бирата опръска краката му.

Вжтрѣ въ кръчмата се вдигна една врѣва, сѣкашъ, тамъ ставаше цѣло сражение, послѣ прозорцитѣ шумно се затвориха и, когато Иоханъ Радтке, комуто се искаше да пие, се готвѣше да влѣзе вжтрѣ, врататата се затвори прѣдъ самия му носъ.

— И ние ще позволимъ да ни пждятъ като псета!
— извика мрачно Петръ Негентинъ, като си стисна ржцѣтъ.

— Какъ, ти искашъ да станешъ клетвопрѣстжжникъ?
— каза му тихо Енгелбертъ, — тогава върни се назадъ. Каквото и да поискатъ отъ насъ, псе ще наречемъ оногова, който забрави даннигковската църква.

— А комуто прѣсѣхне гърлото, може и вода да пие,
— притури съ въздишка Иоханъ Радтке.

Енгелбертъ нарами пушката си.

— Напрѣдъ! — изкомандува той, — напрѣдъ, маршъ!
— Всичко влѣзе въ редъ, и тѣ закрачиха къмъ замъка придружени отъ цѣла тълпа селяни, които стоеха на почтено разстояние.

На моста ги срѣщна Болеславъ.

Изпъленъ отъ радостъ, той се спусна да посрѣщне своитѣ приятели, безъ да бжде въ състояние да изрази благодарността си.

Енгелбертъ хълчаливо му подаде ржка, но когато Болеславъ поиска да го прѣгърне, той се отстрани. Въ своето възбуждение Болеславъ нищо не забѣлжжи.

— Азъ знаехъ, че ще дойдете, — каза той поривисто, — азъ знаехъ, че имамъ приятели, че вие нѣма да ме оставите, беззащитенъ, да ме изѣдатъ тие вълци!

Никой му не отговори нито дума.

Като стѣна стоеха тѣ прѣдъ него, наредени въ строй, и само очитѣ имъ смутено се озъртахъ наоколо.